

Náš tatíčku Masaryku tady na obrázku, my děti ti slibujeme poctivost a lásku.

Takto vzpomíná Jiřina Potměšilová na prvního Československého prezidenta Tomáše Garriguea Masaryka. Narodila se totiž 13. července 1929. Zažila tedy všechny naše hlavy státu a pamatuje si také na návrat prezidenta Beneše v roce 1945.

Na Staroměstském náměstí byl přivítán a já jsem měla možnost se dívat z prvního patra z okna na celou tu slávu.

Jiřina pochází ze sokolské rodiny, sama chodila do Sokola od čtyř let. Rodiče dokonce pojmenovali jejího mladšího bratra Miroslav, po zakladateli Sokola Tyršovi. Během války tento malý bráška přivedl rodinu do nebezpečné situace.

Bráška měl vzduchovku, takovou dětskou. Střílel na špačky, přilít Němec, zvonil jak blázen, a kdo to tam má zbraň, a kdo to střílí, no, a když maminka ukázala malýho kluka s takovou flobertičkou, no tak se tak jako uklidnil, ale jinak to bylo napínavý. To ještě hrozil koncentrák a zavření od Němců.

V roce 1938 se malá Jiřinka jako Žákyně účastnila všesokolského sletu. Poté Sokol zrušili nacisté a další slet se konal až v roce 1948.

To byla obrovská sláva, Už jsme zase mohli vyjít a ukázat co vlastně Sokol je, co umíme, a udělat slet.

V tomto roce také maturovala.

V únoru byla nová vláda vytvořená, takže my jsme se museli do otázek maturitních přeučit politické údaje, abychom mluvili pro komisi vyhovujícím.

Po úspěšné maturitě vystudovala pedagogickou fakultu a celý život byla učitelkou tělocviku. Tato práce ji velmi naplňovala.

měla jsem prostě vliv na to, aby jejich kondice byla dobrá,

V rámci své práce připravovala Žákyně také na Spartakiádu.

No, musela jsem 130 dorostenek nacvičit. Tak co mělo nohy ruce, tak cvičilo.

Sametovou revoluci přivítala paní Potměšilová s nadšením.

Že se to stalo s takovýmhle klidem a rozvahou, to bylo úžasný. To jako asi svět obdivoval.

Po revoluci byla také obnovena činnost Sokola. Paní Potměšilová se opět účastnila všesokolských sletů. Naposledy v roce 2012

Když jsem nastoupila na tom Strahově, tak jsem byla na značce číslo jedna. To si představte, tu nádheru, ten pocit, když jsem si uvědomila, že Tyrš mi dovolil, abych cvičila na značce číslo jedna. To bylo něco.

Vzkaz mladé generaci se také nese v duchu sokolského vlastenectví, které Jiřinu Potměšilovou provází celý život.

Důležitý bude, když se budou snažit za svou vlast udělat co nejlíp. Aby udělali něco dobrého a vybudovali republiku, co možná nejlepší. Co to bude.